

ІННОВАЦІЙНА ОСВІТА ТА КРЕАТИВНА ПЕДАГОГІКА: РОЗВИТОК КРЕАТИВНОЇ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

*Існує стільки форм поведінки і способів діяльності,
скільки мотивів, які надають людській активності
сутності і значення, цілеспрямованості і смислу.*

Д. Узнадзе

Постановка проблеми. Сучасна освіта, стає основною сферою змагання, конкуренції, боротьби між державами, визначає місце країни у сучасному світі в цілому і в житті кожної людини як особистості – окремо. Сталося це тому, що сучасна освіта – освіта інформаційного суспільства, в перспективі – і суспільства знань, об'єктивно і істотно відрізняється від індустріальної освіти [4, с. 3]. Сьогодні все частіше в суспільстві використовується поняття «Єдиний інформаційний освітній простір», «Інформаційне співтовариство». Ці відмінності відбуваються завдяки освітнім практикам [17].

Для сучасної педагогічної науки і реальної педагогічної дійсності освітні практики цікаві і значущі [11, с. 176]. Але окрім когнітивної, що вже більш-менш опрацьована, її все менш інструментують. Освітній простір, а в ньому сучасні креативні (оригінальні, інноваційні) освітні практики вимагають від педагога (викладача вищої школи) значних зусиль для їх розуміння і оцінки. Та будь-яка освітня практика, що ґрунтується на антропоцентристській, людиноцентристській парадигмі (концепції К. Ушинського, К. Роджерса, остання в Україні почала поширюватися від філософських напрацювань В. Кременя, 2003) завжди дає вищі результати.

К. Ушинський твердив, що «педагогіка, маючи справу з реальною людиною, повинна ґрунтуватися на всебічному її пізнанні». Він вперше запровадив термін «Антропология педагогическая». Виходячи з цього посилю, антропоцентристська парадигма – це система форм, що змінюються. Вивченням цього в педагогіці займається спеціальна галузь – педагогічна

антропологія, яка являє собою систему поглядів, що ґрунтується на даних наук про людину. З останнього й виходе умовисновок про те, що без *людиноцентрованого підходу* при поширенні *педагогічної фасилітації* як інноваційної технології в освітній практиці не можливо дійти гуманізації самого педагогічного процесу [5; 9]. Останнє відноситься не тільки до підготовки фахівців гуманітарного напрямку, але й до тих, кого навчають в технічному університеті, бо вони з часом будуть керувати людьми.

Існуючі інноваційні моделі освітніх практик та інформаційні технології відрізняються одна від одної. В кожній з них навчальний процес є специфічним, і його специфіку визначають психологічні складові. При визначенні вибору освітньої практики педагогу важливо знати, що в процесі професійної підготовки вибір тієї чи іншої практики є актуальним для добору технологій та внесення в освітнє середовище «доброго і вічного». А вибір цей якраз і не припадає на вибір викладання психолого-педагогічних дисциплін (конкретно – психології) в університеті, а ще проблемніше – на технічних спеціальностях університетів (з дозволу Міносвіти України від 2011-2012 навч. р.)

Аналіз останніх досліджень. Завдяки системному аналізу моделей навчання в психолого-педагогічній теорії можна дійти розкриття цілої низки освітніх практик (поняття педагогічних практик має під собою розуміння системи роботи педагога чи колективу педагогів у декого з науковців, але то є інше, а більше – в такому розумінні поняття педагогічна практика є не зовсім вірним, бо має тлумачення відносно набуття практичних навиків студентами на робочому місці вчителя (викладача). У нас з цього приводу є окрема стаття [5, с. 175-180]. Але важливим в цих процесах належить системному аналізу. Де системний аналіз С. Гончаренка – це «метод підготовки і обґрунтування рішень з розв’язання складних комплексних проблем навчання і виховання. Методи системного аналізу для розв’язання складних комплексних проблем навчання і виховання застосовують з огляду на те, що в процесі прийняття рішень вибір треба робити в умовах невизначеності» [5]. Світовий досвід моделювання освітніх практик подано в посібнику О. Пехоти [9], а також працях Ю. Васькова [1], Л. Павлової [17],

Г. Сазоненко [10]. Аналіз та опис психологічних особливостей практик особистісного розвитку зроблено в сучасних психолого-педагогічних розробках (Л. Крившенко, Н. Мойсеюк, М. Холодна та ін.).

Освітні практики цікаві і своєрідні. Вони істотно відрізняються одна від одної, але всі вони схожі в одному – у розумінні їх авторами визначальної дії, що впливає на моделі та результати навчання [11, с. 175-176]. А саме: високий рівень знань, умінь і навиків досягається тільки за рахунок засвоєння учнями розумових дій, або за рахунок пізнавального інтересу, або за рахунок засвоєння способів діяльності, або за рахунок свободи індивідуального вибору. Сьогодні додаємо – ще за рахунок інформативності. Як стверджує Л. Павлова, – особливе місце в освітніх практиках займає особистісна модель [17]. І разом з тим не відшвирюючи евристичності навчання (А.В. Хуторський, модель особистісно-орієнтованого навчання) [15, с. 333], що в різниці від попередніх методів виключило з процесу навчання репродуктивні елементи діяльності. Серед них більш привабливою в плані вибору технологій (інноваційних, інформаційних) є вільна модель, яка відповідає критерію «максимум свободи суб'єктного вибору – мінімум дій, що управляють» (подібно концепції К. Роджерса), що є актуальним.

Формування цілей статті полягає у з'ясуванні досвіду впровадження інноваційних та інформаційних моделей освітніх практик.

Виклад основного матеріалу дослідження ми спрямовуємо на допомогу осмислення майбутніми педагогами (для працюючих – це трохи легше, бо вже є педагогічний досвід, – *прим. авт.*) основних ідей суті особистісно-орієнтованого навчання, змісту його психологічних складових та його розвиваючої функції. Хоча це теж непросто, перейти від предметноцентристської до людиноцентристської парадигми (К. Роджерс), осмислити причини переходу на нову парадигму і зрозуміти необхідність цього переходу, важливість його інноваційності, в інших – бачити перспективу чи хоча би мати ідею. Але щоб розробляти оригінальні ідеї чи інноваційні педагогічні технології сам педагог має бути не тільки креативним, а ще й володіти спеціальними здібностями – бачити в

освітньому середовищі креативних учнів, тобто бути абнотивним (мати абнотивні здібності) [6, с. 23-30]. Отже, сьогодні можна говорити про нове бачення та новітні технології у реалізації творчого потенціалу інноваційної освіти, яка вбирає в себе й абнотивність як важливу складову комплексу професійних компетентностей викладача вищої школи в формуванні креативного фахівця-гуманітарія чи підвищення професіоналізму педагогів в системі післядипломної освіти. Ця проблема витікає з того, що функції абнотивності (психолого-педагогічної підтримки креативного учня) [11] в теорії та методиці педагогіки (вищої школи – в першу чергу), в системі педагогічної освіти є не розробленими, хоча в українській педагогіці і психології відносно креативності та абнотивності – крига скресла [6, с. 24].

Тож, розуміючи нагальну потребу модернізації педагогічної взаємодії за принципами особистісно-орієнтованого навчання, педагоги намагаються, і часто вдало (за умов суб'єкт – суб'єктної діяльності), пристосовують зміст освіти до учнів через цікаві технологічні підходи. Останні носять чисто індивідуальний характер і повністю залежать від професійних компетентностей: інформаційної, когнітивної і діяльнісної, а часом і фасилітативної компетентності педагогата його абнотивності [1; 4; 9].

Та, продовжуючи працювати в контексті когнітивної освітньої практики (предметноцентристська парадигма з її інноваційними технологіями), педагоги збагачують цю практику навчально-пізнавальної діяльності в двох її площинах: інформаційно-споживацькому і необхідності здійснення психолого-педагогічної допомоги кожній дитині в її розвитку здатності, ставлячи перед собою посилені завдання відповідно до своїх інтересів, але все залежить чи то від Бога, чи від Вчителя... Такий підхід відомий в педагогічній практиці, а моделі навчання, що будуються на такому підході, називаються такими, що збагачують. Ідея збагачення навчальних програм і їх змісту не нова для педагогічної науки (автор концепції розвиваючої моделі навчання за рахунок збагачення є американський учений Дж. Рензулі). Виклад змісту цієї моделі і технології її використання в реальній педагогічній практиці описані А. Кушко [16].

Особливість освітнього середовища в цій моделі – свобода і активність всіх учасників педагогічної взаємодії. Де провідними ідеями єдиного інформаційного освітнього простору є:

- зміна і збагачення навчальної програми, що сприяє задоволенню потреб дітей в тому виді діяльності, який для них цікавіший (інтенсивність діяльності і способи її обирають самі діти);

- навчати учня методам вирішення завдань і пошукам шляхів застосування результатів діяльності;

- психолого-педагогічна допомога кожній дитині в розвитку її здатності ставити перед собою посильні завдання відповідно до своїх інтересів та психолого-фізіологічних можливостей [5, с. 177].

Дж. Рензулі доводить, що збагачена програма прив'язана і повинна поєднувати загальну пізнавальну діяльність з груповим і індивідуальним навчанням через заняття дослідницькою діяльністю [див. : 17]. Впливовим з позицій педагогічної антропології є мотив та елемент дослідницької діяльності в збагачених програмах навчання, яким надається особливого значення. Інтерес до них активізує спостережливість, здатність аналізувати, порівнювати, висувати гіпотези, виявляти причинно-наслідкові зв'язки, здатність доказово і обґрунтовано аргументувати висунуте наукове припущення. На цих підставахнами й було віддеференційовано освітні практики за групами ознак: перша група – функціонально-розвивальні практики, друга – суб'єктно-мотиваційні практики, індивідуально-вибіркові фасилітативно-креативні практики [5, с. 177-178].

Остання група освітніх практик (індивідуально-вибіркові фасилітативно-креативні практики) – надає більших можливостей інтеграції навчання, допомоги (фасилітації, – *прим. авт.*). Дані практики надають інтелектуальних можливостей в *реалізації творчого потенціалу інноваційної освіти* і стимулювання творчих здібностей особистості на підставах фасилітативного підходу до поширення інформаційних технологій. Збагачення навчальної програми можна здійснити за специфічних умов

єдиного інформаційного освітнього простору. Тож, зміст збагаченої навчальної програми, а вона може бути заснованою і на інноваційних освітніх технологіях ХХІ століття, які виходять за межі традиційної програми та враховують особливості інтересів тих, хто вчиться в здійсненні професійно спрямованої комп'ютерної комунікації на підґрунті впливів і поширення інноваційних технологій в освітніх практиках в тому числі, якщо того дозволяє ресурс комп'ютерних мереж [2; 7].

Як показує інноваційна освітня практика використання комп'ютера в навчальному процесі спрямоване переважно на розв'язання чотирьох типів дидактичних завдань.

1. Комп'ютер використовується як допоміжний засіб для ефективного розв'язання вже існуючої системи дидактичних завдань. А розвиток інформаційних телекомунікаційних мереж дає новий імпульс системам дистанційного навчання, забезпечує доступ до гігантських обсягів інформації, яка зберігається в різних куточках нашої планети.

2. Комп'ютер може бути засобом, на який покладено вирішення окремих дидактичних завдань при збереженні загальної структури, мети і завдань безмашинного навчання. При цьому сам навчальний зміст не закладається в комп'ютер (ЕОМ виконує функції контролера, тренажера тощо). Цю функцію широко подано в діалогових навчальних системах, які моделюють діяльність учителя.

3. Використовуючи комп'ютер, можна ставити і вирішувати нові дидактичні завдання, не розв'язувані традиційним шляхом. Характерними тут є імітаційно-моделювальні програми тощо.

4. Одним з перспективних напрямів, що дозволяє уникнути негативних наслідків, пов'язаних із зануренням учня у світ символів та імітацій реальних процесів, а також різномовних текстів, які подаються на екрані комп'ютера, є використання навчального демонстраційного обладнання, комплексів, з'єднаних з комп'ютером, що дозволяє дати учню інструмент дослідження реальних явищ або об'єктів [8, с. 193].

При цьому враховується, що кожна дитина (студент) має свій індивідуальний діапазон нарощування інтелектуальних сил і здібностей. Завдання педагога в такому навчанні – надавати необхідну навчально-педагогічну і психологічну допомогу школяру [5, с. 179], тобто – здійснювати фасилітацію[12, с. 8-12].

В сучасних педагогічних технологіях збагачення йде за рахунок додаткового матеріалу і наближення технологій навчання до технологій вищої школи. Найбільшій результативності збагачення програм з навчальних дисциплін досягається за трьох умов: 1) якщо ці програми складені технологічно і інформаційно інструментовані спільними зусиллями педагогів і викладачів вищої школи; 2) якщо зміст збагачуючих програм на діяльнісному рівні реалізується в технологіях педагогічної взаємодії, організованої як взаємодія викладачів вищої школи, вчителів і учнів конкретного ліцею або гімназії, де здійснюється професійно спрямована комп'ютерна комунікація; 3) якщо спрацьовує фасилітація в єдиному інформаційному освітньому просторі. До цього можна додати, що впровадження оновленим може бути за рахунок сучасних освітніх технологій типу «ТОГІС» (Технологія Освіти в Глобальному Інформаційному Співтоваристві) [5, с. 179; 17].

Ці технології були розроблені в інформаційних світових системах вербальних і невербальних комунікацій. ТОГІС – це освітня технологія п'ятого покоління, що є розвитком Інтегральної освітньої технології. Фундаментальна відмінність технології ТОГІС полягає в тому, що вона реалізує діяльнісно-ціннісний підхід до освіти, тоді як Інтегральна технологія будується на основі інформаційно-діяльного підходу, що треба донести майбутньому педагогу, викладачу, вчителю.

Функції вчителя в ТОГІС не постають інформаційними і наглядчакими. Вони є постановкою цілей і планування результатів, організацією діяльності тих, хто навчається, управління ними і експертиза отриманих результатів на предмет відповідності, що планувався. Слід зазначити, що структурною одиницею освітнього процесу – «блок уроків», –

є вивчення самостійної теми навчального курсу за допомогою Інтернету. Кожен окремий урок блоку планує вчитель. В технології ТОГІС після ввідного повторення, вивчення нового матеріалу будується колективне вирішення пізнавальних завдань (практикум), дані для якого витягуються з книг (електронних книг, CD-ROM і інформаційної мережі) [17]. Демонструватися все це може вчителем за допомоги використання інтерактивної електронної дошки тощо.

В рішенні цих завдань кристалізується фактичний матеріал, і акцентуються способи діяльності, відповідні мінімальному впливу результатів навчання, що були заплановані. Представлена технологія не заснована на тренінгу-мінімумі. В ній немає самого тренінгу, оскільки після фіксації мінімально необхідного змісту йде групове вирішення завдань різних рівнів з формуванням груп на основі даних моніторингу успішності. За В. Гузеєвим, у цьому виявляється фундаментальна відмінність двох технологій: у Інтегральній технології завдання потрібні для закріплення знань і умінь. Останні в технології ТОГІС є результатом діяльності за рішенням завдань [14, с. 11].

Особливістю новаторської технології є те, що головний елемент навчального процесу в технології ТОГІС – рішення навчальної задачі. При цьому акцент в задачах робиться на способах їх рішення, а не на змісті. Відповідно, навчальна задача включає, окрім пізнавального завдання (зміст-умови і цілі-вимоги) ще й компоненти інформаційної задачі та вказівки до колективної мислєдіяльності, що виробляє систему цінностей (компоненти комунікаційної задачі). Але є небезпека в роботі з джерелами інформації, тому що іншомовні матеріали засвоюються доволі неефективно: учні відносяться до них не як до засобів інформаційного обміну, а як до предмету навчання із сумнівними перспективами застосування [14, с. 22].

Отже, робота з іншомовними джерелами примусить учнів змінити своє відношення до оволодіння мовами. А технічні труднощі розуміння текстів є перебореними різними засобами. Наприклад, можливо використання програм-перекладачів (Stylus, Prompt чи Poluglossum, Pragma, хоча перші не

зовсім гарної якості перекладів, дві другі якісніші та сьогодні є й найсучасніші, якими можна й користуватися) в кінцевому разі бажаючи можна витягнути необхідну інформацію. Та зовсім непогана річ – бінарні уроки чи практичні заняття, що суміщені з вивченням мов інших предметних галузей.

Надані технології зорієнтовано на створення учнями особистого інтелектуального і інформаційного продукту та порівняння його з існуючими культурними зразками. Та, ми погоджуємося з класиком – трансформувати інформацію потрібно так, щоб «навчання було корисним, цікавим і не скрутним для дитини» (Я. Коменський). Отже, можна сказати про те, що спрямовуючи викладача на особистісно-орієнтовані моделі треба звертати увагу на основне його завдання – зміст навчальної інформації і адаптацію її до можливостей засвоєння учнями (студентами) в задачному варіанті пропонувати відповідно до їхніх психологічних особливостей.

Висновки і перспективи подальших розвідок спрямовують нас на те, що колишні моделі навчання, окрім вільної, були орієнтовані на те, як і що робити із студентом (учнем), щоб він засвоював програмний матеріал. Сучасний досвід та освітні моделі мають бути перспективними в плані креативних властивостей у пошуку новацій, яким притаманні наступні характерні змістовні ознаки:

1. В особистісній моделі, як одній із складових інноваційної освіти, саме навчання ведеться на високому рівні складності. В особистісно-орієнтованій моделі (в класифікації вона представлена більш індивідуально-вибірковою фасилітативно-креативною освітньою практикою) – навчальний матеріал адаптується відповідно до труднощів, що з'являються в учнів (студентів) по його засвоєнню і трансформується настільки, наскільки необхідно це зробити для повного його засвоєння [5, с. 177-178]. Якщо в особистісній моделі основна психологічна складова – «ускладнене особистісне зростання», то в особистісно-орієнтованій – повчальне середовище є змістовним, де є допомога і стимулююча потребу учасників

(суб'єктів педагогічного процесу) взаємодія в самоактуалізації і самореалізації.

2. Сучасна модель особистісно-орієнтованого навчання спрямована на трансформацію навчального матеріалу, його адаптацію стосовно особливостей індивідуально-особистісного психофізіологічного розвитку особистості, особливо в процесі професійної підготовки.

3. Інноваційні моделі як і тип навчання – це перш за все відвертість і оригінальність, та проникливість для іншого, відмінного від власної думки. Мова йде про готовність і вміння віднестися до своєї позиції не як до єдиної можливої та єдиної істинної. Уміння координувати свою точку зору з іншими і не розглядати її як те, що єдино існує в педагогічній взаємодії.

4. Впроваджуючи інноваційну освіту і інформаційні технології в сучасний освітній процес ми маємо дійти змін формування у майбутніх педагогів, психологів, викладачів в університетах – інноваційного (креативного) типу мислення, відпрацьовування навички антропоцентричного та людиноцентристського підходів до змістовного комунікативного насичення в побудові моделей освітньої практики по горизонталі освітнього простору.

5. При впровадженні інноваційної освіти не треба забувати й про підготовку викладача, а особливо як це йдеться про викладача гуманітарних дисциплін – про вертикаль, яка є духовною складовою освітнього простору. Бо без цієї складової питання «Що робити?», а простіше – «Як готувати викладача?» не має сенсу.

Разом з тим, важливим в перспективі мають відбутися зміни в системі підвищення кваліфікації працівників освіти, що пов'язане в суспільстві з новим розумінням головної мети освіти: формування готовності до саморозвитку суб'єктів педагогічної діяльності та їх, на нашу думку, сходження до рівня сакрального (див. : [15, с. 475-585]). Усвідомивши останнє постає проблема перед педагогом щодо перспективи вибору: освітньої парадигми в річищі гуманізації (*антропоцентричний підхід, людиноцентрований підхід*) чи сакралізації (*від культурологічного до*

теоцентричного підходу) освітнього процесу та забезпечення інтеграції педагога в національну і світову культуру (це при наявності державної ідеології чи хоча б національної ідеї в державі, – прим. авт.), а також творення ним добра чи зла педагогічного продукту в освітній практиці викладання дисциплін в університеті майбутнього. Бо із сторони університетських викладачів за сьогоднішніх (ринкових) часів буває по-різному...

Але одним з головних принципів викладачів у ХХІ столітті має бути принцип заохочення креативності, де розвиток творчих здібностей вимагає як від учителів, так і від учнів структури і навмисності – здатності мозку формувати образи, і може відбуватися в рамках будь-якої дисципліни, а не тільки предметів, пов'язаних з мистецтвом.

Література

1. Васьков Ю.В. Педагогічні теорії, технології, досвід [Дидактичний аспект] / Ю.В. Васьков. – Харків : Скорпіон, 2000. – 328 с.
2. Волкова Н.П. Особливості підготовки майбутніх учителів до здійснення професійно спрямованої комп'ютерної комунікації / Н.П. Волкова // Освіта Донбасу. [Науково-методичне видання], №3 (140), 2010. – С. 14-24.
3. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник / С.У. Гончаренко. – К. : Либідь, 1997. – 376 с.
4. Кремень В. Качественное образование – залог успешного развития общества / В. Кремень // Освітнянські обрії : реалії та перспективи [Збірник наукових праць. Н.Т. Терезовська (голова) та ін.] – К. : ІПТО, 2007. – №1 (1). – С. 3-9.
5. Левченко О.О. Інноватика освіти: вибір моделі в побудові освітньої практики розвитку особи учня майбутніми викладачами психології / О.О. Левченко // Материали VI Международной научно-практической конференции «Инновационные технологии в образовании» [Симферополь-Судак, 16-19 сентября 2009 г.]. – Симферополь : Министерство образования и науки Автономной Республики Крым, Центр развития образования, науки и инноваций, 2009. – С. 175-180.
6. Левченко О.О. Абнотивність як складова комплексу професійних компетентностей викладача в процесі формування студента-гуманітарія / О.О. Левченко // Педагогіка і психологія [Вісник НАПН України], 2012. – №4 (77). – С. 23-30.
7. Ничкало Н.Г. Розвиток професійної освіти і навчання в контексті європейської інтеграції / Н.Г. Ничкало // Педагогіка і психологія: [Вісник АПН України]. – 2008. – № 1 (58). – С. 57-69.
8. Ніколаєнко О.В. Інформаційні та комунікаційні технології моделювання процесу навчання іноземної мови у немовному ВНЗ / О.В. Ніколаєнко, Т.О. Ушата // Наукові праці. [Серія : Педагогіка, психологія і соціологія]. Випуск 5 (155). [Части на І]. – Донецьк : ДВНЗ «ДонНТУ», 2009. – 368 с.
9. Освітні технології : Навч.-метод. посіб. / О.М. Пехота, А.З. Кіктенко, О.М. Любарська та ін.; За ред. О.М. Пехоти. – К. : Видавництво А.С.К., 2003. – 255 с.
10. Перспективні освітні технології [За заг. ред. Г.С. Сазоненко]. – К. : Гопак, 2000. – 240 с.
11. Рудіна О. Освітні практики як інноваційний соціально-педагогічний феномен / О.М. Рудіна // Инновационные технологии в образовании : [Материали V

- Международной научно-практической конференции]. – Алушта, 2008. – С.175-177.
12. Сорочан Т.М. Фасілітація – нова функція післядипломної педагогічної освіти / Т.М. Сорочан // Освіта на Луганщині, № 2(21), 2004. – С. 8-12.
 13. Гогоцкий Сильвестр Сильвестрович. [Издание в 3-х томах. Том II. Педагогика]. Предисловие и послесловие : Ильченко В.И., Исаев В.Д. (Составление, оформление и набор – Ильченко В.И.). – Луганск : «Элтон-2», 2010. – 644 с.
 14. Гузеев В.В. Образовательная технология XXI века : деятельность, ценности, успех / В.В. Гузеев, А.Н. Дахин, Н.В. Кульбеда, Н.В. Новожилова. – М. : Центр «Педагогический поиск», 2004. – 96 с. – [Серия «Библиотека образовательных технологий»].
 15. Ильин Е.П. Психология творчества, креативности, одаренности / Е.П. Ильин. СПб. : Питер, 2011. – 448 с. : ил. – (Серия «Мастера психологии»).
 16. Кушко А. За рамками традиционных программ / А. Кушко // Директор школы. – 1998. – №4. – С. 64-71.
 17. Павлова Л.Д. Психологическое сопровождение личностно ориентированного обучения / Л.Д. Павлова. – Луганск : Знание, 2006. – 400 с.
 18. [Электронный ресурс] : Режим доступа : <http://euroosvita.net/index.php/?category=1&id=2600> / 9 принципов новой образовательной модели 21 века.

Автори стверджують, що для впровадження інноваційної освіти треба формувати у педагогів інноваційний тип мислення. Сучасна модель особистісно-орієнтованого навчання спрямована на трансформацію навчального матеріалу, її адаптацію стосовно особливостей індивідуально-особистісного психофізіологічного розвитку особистості.

Ключові слова: антропоцентризм, інформаційні технології, освітня практика, інновації.

Автори утверждают, что для введения инновационного образования нужно сформировать инновационный вид мышления будущих преподавателей. Современная модель личностно-ориентированной учебы направлена на трансформацию учебного материала, его адаптацию относительно особенностей индивидуально личного психофизиологического развития личности.

Ключевые слова: антропоцентризм, информационные технологии, образовательная практика, инновации.

Authors declare that for introduction of innovative education it is needed to form the innovative type of thought for future teachers. The modern model of the personally oriented studies is directed on transformation of educational material, his adaptation in relation to features individually the personal psychical i physiological development of personality.

Key words: anthropocentrism, informative technologists, educational practice, innovations.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА :

ЛЕВЧЕНКО ОЛЕГ ОЛЕКСАНДРОВИЧ – канд. пед. наук., доцент кафедри соціальної та практичної психології Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля (м. Луганськ).

АДРЕСА : м. Луганськ, кв. Левченко, 10, 117. **Тел. дом.** 47-60-60. Моб. 050 4765293.